

№ 9 (1403)

მანისი

1973

სიანა ეროვნული
ბიბლიოთეკა

გამომცემის 50-ე წელი ფასი 20 კპპ.

მანისი

თ მ გ ი ლ ა: გავიგე, ვაჭრობაში ქალებსა და კატიოსან მუშაკებს შეგებნო, კოლა, მეს ჩემი! სასწორით მოვედი!

საქონი, ქართული სეკუნდარი

ერთხელ გაზეთში დავბეჭდე რაღაც, კრიტიკისმაგვარი — ნაცნობ-უცნობებს, სუყველას, დაწუებიანა კანკალი...

ჩემად რაღა არ შემარქვეს (პირში ვერავინ მიბედავს), მეუბნებიან: შენ გვყავხარ მთელი სოფლისო იმედად!

კოლთაფმჯდომარემ მომწერა: „ქალაქში გიშვებ ნებაზე, ჩვენს საპატიო კოლწევრად ავირჩიეთო კრებაზე!“

უფროსი დამიძმაცადა: „ხალხს ჩვენ კრიტიკა ვუჩვენოთ!“ (ისე ვუყვარვარ, ღმერთმანი, აღარ ხალილობს უჩემოდ!)

მამის სახელით მომმართავს შალვა, ერასტი და ვია... ზოგი — სექტორის, სექციის, ანდა საწყობის გამგეა.

ასეთი პატივისცემის არა ვყოფილვარ მნახველი: ჩაის მწონავმა თავის ბიჭს დაარქვა ჩემი სახელი!

ვარ თითოთ საჩვენებელი, მესმის ჩურჩული: „ის არი!“ კინოში ადგილს მითმობენ ორმოც-სამოცი წლისანი...

რაც მთავარია, მიცნობენ ფოსტაში, სასადილოში, დეპუტატს დროზე ვღებულობ, წყალს არ მირევენ ღვინოში!

სულ თავის ფასში გამომაქვს ფეხსაცმელები, წინდები, ჩემი ხელფასით ავშენდი, ჩემი ხელფასით ვმდიდრდები!

მეზობლებს ღმერთი ვგონივარ, მათ ქებას ველარ ავთავდი (ათი წელია, სალამზე არც მპასუხობდნენ აქამდე!)

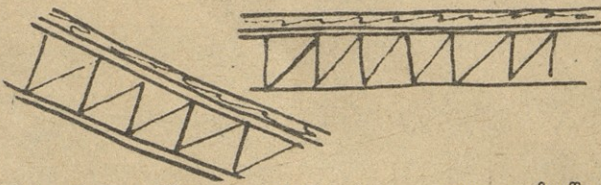
არვინ კითხულობს: „პოჩერკი“ ასე ცუდიო რატომ გაქვს? მე ველარ ავუღივარ და, ცოლს ვაწერიებ ავტოგრაფს...

ზოგი პოკრიშკინს მადარებს, ზოგი მადარებს გაგარინს... ვინაც არ მიცნობს, კითხულობს: „რა გააკეთა ამგვარი?“

ერთხელ გაზეთში დავწერე რაღაც, კრიტიკისმაგვარი!

აშთანდელ ნურბანიძე

თბილისის ერთ-ერთ უღამაზეს უბანში, ვაკეში, ქობულეთის ქ. № 32-ში სამსართულიანი სახლი დგას თავისი სადარბაზოთი და, თქვენ წარმოიდგინეთ, კიბითაც კი. კიბე კიბეა, მაგრამ ყველა კიბე ხომ ერთნაირი არ იქნება? ამ სახლის კიბე ოდნავ დახრილია, ჩვეულებრივ კიბესთან შედარებით. „როგორ თუ ოდნავ დახრილი! რას ჰგავს ეს?! უნდა მოიძებნოს საშუალება, რაც კიბეს ნორმალურს გახდის, მესამე სართულს კი — პირველ სართულად გადააქცევს, რათა მიმოსვლა გაადვილდეს“ — გაიფიქრეს ზემოაღნიშნული სახლის მესამე სართულის მაცხოვრებლებმა გ. მშვიდლობაძემ და ა. მურმა.

აქედან იწყება საქმე №... გაუთავებელი. მესამესართულიანი შეუდგენე ჩანაფიქრის განხორციელებას. დაიწყო ხიდის მშენებლობა. საქმის ვითარებას რომ ნათელი მოგვინოთ, საჭიროა წარმოვიდგინოთ საიდან გადის, ანუ სად იწყება ხიდი და რას უკავშირდება. ქობულეთის ქუჩა რელიეფურად ისეთ ადგილზე მდებარეობს, რომ მის დასავლეთით მდებარე პარალელური ქუჩა თუ ჩიხი ზღვის დონედან შედარებით მაღლა დგას. ქობულეთის ქუჩის მესამე სართული უდრის მცხეთის პირველი შესახვევის პირველი ჩიხის პირველ სართულს. ჰოდა, დამთავრდა ლითონის კონსტრუქციის ხიდის მშენებლობა. დადგა დრო „საზეიმო გახსნისა“, მაგრამ, აი, საოცრება! ჩიხის მაცხოვრებლები სულაც არ იზიარებენ „საზეიმო“ ვითარებას და არ აძლევენ საშუალებას „მშენებლებს“, რათა ხიდი შევიდეს ექსპლუატაციაში. დატრიალდა ქალაქის კორიანტელი, შეიქმნა ავტოკალმების ბზრიალი, ამუშავდა საწერი მანქანები, ავტომანქანები, გაისმა ტელეფონის გაბმული წკრიალი — „ხიდი არ ვარგა, ხიდი უნდა დაიშალოს, ხიდი რა უნდა ჩიხში“ — „ხიდი კარგია, ხიდი არ უნდა დაიშალოს, ხიდი ჩიხში უნდა გადიოდეს, ხიდი საჭიროა“. დაახლოებით 25 ოჯახი დაუპირისპირდა 2 ოჯახს.

მდგომარეობა დაიძაბა, გამწვავდა ურთიერთობა „ხიდის მშენებლებსა“ და ჩიხის მაცხოვრებლებს შორის. გაჩაღდა დოღი. დოღში მონაწილეობენ: განცხადებები, საჩივრები, მიმართვები, განკარგულებები, გადაწყვეტილებები, განჩინებანი.

ერთ მშვენიერ დღეს ქ. თბილისის ორჯონიკიძის სახ. რაისაბჭოს აღმასკომმა განხეთქილების ვაშლივით გაისროლა მოწინავე ხაზზე 1969 წლის 26 ნოემბრის გადაწყვეტილება № 2369.

„...ნება დაერთოთ. 3. მოქ. გ. ნ. მშვიდობაძეს, მცხ. ქობულეთის ქ. № 32-ში მონაწილეს სახლის III სართულიდან მცხეთის I-ლი შესახვევის I-ლ ჩიხში გადასასვლელად ლითონის კონსტრუქციის გადასასვლელი ბაქანი“. აქვე უფლება რჩებოდათ მცხეთის I შესახვევის I ჩიხის მცხოვრებლებს მიემართათ სახალხო სასამართლოსთვის. აი, აქ არის გაუგებრობისა და აურზაურის თავი და თავი, რომელსაც ბოლო არ უჩანს. შემდგომი საქმის ვითარებიდან ირკვევა, რომ აღნიშნული საქმე უწყებრივად არ ექვემდებარება სახალხო სასამართლოს. ამიტომ ორჯონიკიძის სახ. რაისაბჭოს აღმასკომის კედლებს არ უნდა გასცდენოდა ეს უბრალო, უმნიშვნელო საკით-

ხი, რომელმაც შემდგომში ისე იბარტყა, რომ კაპიტალურ ნაშრომად იქცა.

რა თქმა უნდა, ვერ შევძლებთ მოვიხსენიოთ ყველა დაწესებულება, სადაც ირჩეოდა ამ ე. წ. ლითონკონსტრუქციის გადასასვლელის ყოფნა-არყოფნის საკითხი, მაგრამ შევეცდებით გავარკვიოთ, ან უფრო სწორად, გამოვამზეუროთ, საერთოდ, ვინ რისი მომხრეა.

1972 წლის 14 თებერვალს, თბილისის საქალაქო საბჭოს აღმასკომის კეთილმოწყობის სამმართველომ დაინტერესებულ მხარეს მიწერა: „საცალფეხო ხიდის არსებობა არც ერთ მაცხოვრებელს არ ზღუდავს“. რამდენიმე თვის შემდეგ იმავე სამმართველომ მოდავეებს აცნობა: „საკითხი გადავკო, უნდა მიმართოთ სახალხო სასამართლოს“.

აბა, ჰე! ვინ მიასწრებს სახალხო სასამართლოში! დღეებს კვირა მიჰყვება, კვირას — თვე, თვეებს — წელიწადი და ასე დაუსრულებლივ. ქობულეთის ქუჩაზე, მცხეთის ქუჩის პირველ ჩიხში თუ რომელ ჩიხშიც არ უნდა იკითხოთ, ახალფეხადგმული ბავშვიც კი მოგიყვებათ „ჩატეხილი ხიდის“ მოკლე შინაარსს.

ბოლოს და ბოლოს, 1972 წლის 26 ივნისის განხილვის საქმე ორჯონიკიძის სახელობის რაიონის სახალხო სასამართლოში. აი გადაწყვეტილება: „მოპასუხე გ. მშვიდლობაძემ თავისი სახლიდან მოსარჩელეთა ქუჩისკენ (ქობულეთის ქ. № 32-დან მცხეთის ქუჩის პირველი შესახვევის პირველი ჩიხისკენ) ლითონკონსტრუქციის გადასასვლელი გააკეთა თვითნებურად, სათანადო ნებართვის გარეშე. მართალია, ორჯონიკიძის რაისაბჭოს აღმასკომმა მას ასეთი გადასასვლელის მოწყობის ნებართვა მისცა, მაგრამ რაილმასკომმა გადაწყვეტილებაში მიუთითა, რომ მეზობლების წინააღმდეგობის გამო მშვიდობაძეს მიემართა სასამართლოსთვის და გადასასვლელის გაკეთება დაეწყო მაშინ, როცა სასამართლო ამის ნებას მისცემდა“. კიდევ ერთი ამონაწერი გადაწყვეტილებიდან: „მოპასუხეთა მაცხოვრებელ სახლს აქვს ცალკე სადარბაზო შესასვლელი, მათვე აქვთ საერთო შესას-

ვლელი ეზოში, რომელიც იკეტება და მტკიცედ არის დაცული. ასეთ პირობებში მესამე შესასვლელის მოწყობა და ისიც თავისი სახლიდან 300-400 მეტრი მანძილის შემოვლით ყოვლად გაუმართლებელია“.

ბოლოს სასამართლომ დაადგინა: „სარჩელი დაკმაყოფილდეს“.

სასამართლო რვაჯერ გადაიდო. ამ ხნის განმავლობაში მოპასუხეები და მოსარჩელები ერთმანეთს აყენებდნენ სიტყვიერ და ზოგჯერ ფიზიკურ შეურაცხყოფასაც. ბრძოლა ზომიერ მეტი თავმოყვარეობისათვის, „პრინციპისათვის, პრესტიჟისათვის“, გადაჭარბებული მადის დასაკმაყოფილებლად მძაფრ ვითარებაში მიმდინარეობდა.

1972 წლის 1 აგვისტოს საქმე განიხილა საქართველოს სსრ უმაღლესი სასამართლოს კოლეგიამ და დაადგინა: „ქ. თბილისის ორჯონიკიძის სახ. რაიონის სახალხო სასამართლოს 1972 წლის 26 ივნისის გადაწყვეტილება მოცემულ საქმეზე დარჩეს უცვლელად“.

თითქოსდა ამით უნდა დამთავრებულიყო ყველაფერი, მაგრამ საჩივარმა რესპუბლიკის პროკურატურას მიაკითხა. „საქმე შედწესით შესამოწმებლად გადმოგზავნეთ საქ. სსრ პროკურატურაში“. რეზოლუციებს რეზოლუცია მოჰყვა, განკარგულებებს განკარგულება და საქმეს ბოლო არ უჩანდა.

1973 წლის 15 იანვარს საქმე განიხილა უმაღლესი სასამართლოს პრეზიდიუმმა, რომელმაც გამოიტანა ასეთი დადგენილება: „გაუქმდეს ორჯონიკიძის სახ. რაიონის სახალხო სასამართლოს 1972 წლის 26 ივნისის გადაწყვეტილება და საქ. სსრ უმაღლესი სასამართლოს სამოქალაქო სამართლის საქმეთა კოლეგიის 1972 წლის 1 აგვისტოს განჩინება... და შეწყდეს საქმის წარმოება, როგორც სასამართლოსადმი უწყებრივად არა ქვემდებარისა“.

აგაშენათ ღმერთმა, შვეებით ამოვისუნთქეთ — ძლივს არ დამთავრებულა ეს საქმე?

თურმე საქმეში ხართ, საქმე ახლა იწყება.

16 თებერვალი, 1973 წელი. „ქ. თბილისის ორჯონიკიძის სახ. რაისაბჭოს აღმასკომის თავმჯდომარეს: გთხოვთ საბოლოოდ გადაწყვიტოთ საკითხი ქობულეთის ქუჩის № 32 სახლის მე-3 სართულიდან მცხეთის 1-ლი შესახვევის 1-ლ ჩიხში გადასასვლელად ლითონის კონსტრუქციის ბაქნის მოწყობის შესახებ, რომ საბოლოოდ შეწყდეს დავა ქობულეთის ქუჩის № 32-ში და მცხეთის 1-ლი შესახვევის 1-ლ ჩიხში მცხოვრებ მოქალაქეებს შორის“.

ქ. თბილისის ორჯონიკიძის სახ. რაიონის პროკურორი...“

კვლავ ქალაქის კორიანტელი, ავტოკალმების ბზრიალი, საწერი მანქანების კაკანი, ავტომანქანების სრილი, ტელეფონების გაბმული ზარის ხმა: „ხიდი არ ვარგა“, „ხიდი უნდა დაიშალოს“, „ხიდი რა უნდა ჩიხში“, ან პირიქით: „ხიდი კარგია“, „ხიდი არ უნდა დაიშალოს“, „ხიდი ჩიხში უნდა გადიოდეს“, „ხიდი საჭიროა“.

ღმერთო, შენ მაინც შეგვეხიდე ამ საქმეში!

ნახ. ბ. ფირსხალაშვილი

— უხაროს, რა თხაა ჯამბირზე ზვიანო, ხრო ვირ მამაკვი, როდემდის ბაზარულაა ასე?

სვით ნატიკლანი

პროკრატისა

პაუ, რა თვალს გავს მონუსხველი, დიდო, რა ენა გავს გაბასრული! გინდა ერთად მოგრა ყველას თავი, დილა გაუთუნი აღსასრულის.

დახვალ, დაძებნულზე მეტბურულად, ერებ საკნისი და სავანის, დღეებზე არ გამოინდა ჩვენი ვინე, შენ რომ გასათხილა დავანისი, იღურხად გახდი ბურუსილენს, ცხრა კუნს ვამ აბამ ჯალისურად; საქმე ჩავიშალა, ბეგერი საქმე, ცალად ვარდებს შორის ამოსულხარ, თვიერი მზილად შვადი დაგობატაგ, მახინჯად დაგისატაგს მშენიერი, შენი ვნით ითორი შენე საფლავს, მიწასაც შენე იყრი შენი ვნით.

პაუ, რა თვალს გავს გამოვალეო, ვისაც მიადებო, აუფე ურეო, ენას მარეკვიეთი ყელზე იხევი, შენი ვნა გახორბის, უი! უი!

პროკრატისა

ვაი, რა ვერლი, რა დავარეკა, რა გიზნა პურისი და უვლოს! ეპ, მნით რამენი ვასულელა, რამდენი კვლავ გივოს, უგრებობს, გვდვიან რუმუსად, დარცხნილად, აშკარად, უსრცხვილოდ გვდვიანს.

კარს უღებ დვითის უარმყოფლას, რქეს ღამე ურედაც რქეპამს, სულს ათი ით ვიბოხე, ით კაბიზე, არა უქმს არც დღერი, არცა რჯული; რამდენი დავიკე საშუამოდ უქიოდ, უსულოდ დატანული, ვაიძე, რამდენი კვირი მისაე, რამდენი ვიკორი ვადათე, მცირესულ ჩანასამი დადაბე, მერე ფულზე ფიქრით ვაიფიე ამა, რა დავარეკა შენს ხელმბა, რა გიბირი უეგოსი და უეგოსი! უი, ხედე რა ენა ვიდავანი, შენს ხელებს შენმა მტერმა უუროს!

პროკრატისა

ხო, ხო, რა გიყვარდა პურმარილი, გუბზე სუფისი ვაშლა, ვადაფრა, ერთი რესტორნიდან მთორემი სიმღერ-სიმღერებით ვადაფრენა.

ხო, ხო, რა გიყვარდა მძამბეჭი, კეიფი, სურბა, არიფანა, ოფიციატების ანგარიში შევჯერ მაშის ვიბეპ დავიფარა.

ხო, ხო, რა გიყვარდა ბატკის მუგალი, მუგალზე ჩქაროთის დავიფარა, მერე ვაბოლუბა პაბირისი და მუგდენ სიმღერის ავიღება.

გიყვარდა ჩნუბი და მქალვის ვაშლა, თუ ვაქს შეხვადვი აღმკვიტრად, ბეგჯერ მაშის ვიბეპ გისნა, შეილო, ვაი, ველარ გისნა ახლა, ვერა, უი, როგორ ვადებო ოთხ კედელში, მუგად საქეფიოდ ველვამოლო.

ველარ მოვესწრები მე შენს ნახვას, რადა ვეშეფლება, ვი, შეილო!

წოდარ აბაზანაძე

— ბავშვებო, იძირეთ, წაუს ღმირა მატკობა უნდა ვაგებოთ მე-წინავე და ჰველა იმას მთავარად!

— მშენი, თქალეზე რატომ ოხარებ ხალს? რასადღებ, შობ, იმას თუ დარეულაა იმეორებო!

— კაცი, თქალეზე რატომ ოხარებ ხალს? — რა ვინა, თუღე, სიტყვა მთავი, ხალსს თვალითაც არ ვხედავ-გვხედავ!

კრების შუგდებ გიჩსენათ

„კამატრეტის“ აბრა ნახეთ ალუაფზე დაიდული, რა ფერი აქვს, როგორ ბრწყინებს შუაშუბლი და კიდურთ!

შავატრებზე რად არ ზრუნავს, ვინც მის ბრწყინებს გაეილა? აბრა მთავრად და ცალ მხარეს სინდისზე და დავილა.

კრება მიღის „კამატრეტის“, ასე კაცი ღამეს ათავს, იმხველს და ერთ საკითხად ტრეტის აბრაც დავმატეს.

დადვინეს: ფატი ხელს ვაქვს, კრებას როგორ დაემალოს, „კამატრეტის“ აბრის საქმე კომისიას დავეალოს.

დადვინეს: თვე თვეს მოსდევს, რას არ ხაზმს შუგდელ გულს, „კამატრეტის“ აბრა ისევე სინდისზე და დავილა.

კვლავ კრება „კამატრეტის“, ასე კაცი ღამეს ათავს, იმხველს და ერთ საკითხად აბრის საქმეც დავმატეს.

დადვინეს: ფატი ხელს ვაქვს, კრებას რატომ დაემალოს, ავარულ აბრის საქმე კომისიას დავეალოს.

თვე გულს, თვე თვეს მოსდევს, რას არ ხაზმს შუგდელ გულს, „კამატრეტის“ აბრა მაინც სინდისზე და დავილა.

სინდისზეო? გუშინ აბრამ შეიცვალა უკვე ბინა — ძველი კრების თავმჯდომარის თავში რეცხა მოაღინა.

მსგავსი თავის ვატრეტისთვის, პირდაპირ თუ ქარავნითა, სატრის და ოქობრის შევფლება არა ღირდა.

მაგრამ ხელ-ზეც სხვა თავებსაც რომ ეღირსოთ მოსვენება, კრების შემდგენ ვაისენეთ ჩემი მოკლე მოხსენება:

კაცი მსგავსი შეთხვევების მხოლოდ მაშინ ხდები მოწმე, დადვინის შესრულებას ღობზე თუ არ შემაშობებ.

ბ. ივანიშვილი

— ბიწო, ამ ქაშაშაზე, ვნადვ-ვნადვო, რის იძიბი, ვნადვ კომინატორება მთრევალზე სასაშუ რის წაშრეხია, იმას რატომ ვერ ხედავ?

ღემსიკონი

მეხინონა — გადმოსწითი, რომელიც აქცირებს ალამის და აღდგენს მანძილს ცოლ-ქმარს შორის.

ბასმ — თვიონება მანქანა. თუ უნდა, ვარეღება, თუ არ უნდა — არა, როგორც უნდა, ისე წვა და რამდენი სურს, იმდენს გადავადვინებენს.

მწანინი — ისაა, მორჩენილი ხუთელი რომ ყიდვლობდნენ. ახლა გერ მწანინი უნდა იყოფი, თუ ფული დავარბა, მერე სხვა პროდუქტებს შევძენ.

მასლი — ქალი, რომელსაც შეუღლება ქმარი ცოც ქვავს დასახლოს, დედამთლი კი ცოც ქვავს და დავილა.

უფაშუაღვლი მალაზია — ერთი გამყიდველი ათი შეთვალეურითი.

მეორედებს წვიმა — ყველზე ვარე ამინდი სარკვეში.

საქერი საშარტული — დისახლისთა შესახვერი რინე.

მოლა — ტანისამოსის დავირობება-ვაფართობებისა და დამოკლება-დაგრძელების დასრულებზე პროცესი.

შეადგინა გიგლა ბახანაძე

— ბიწოთი, ვხვდი სად ითვით?

— რაც გიპენტი ჩემი ქმარი გახდა, სულ გატყვევებული დადის, დედამისივითა და, გაუთხოვებელი შარვლით გავიდეს ქუჩაში!

წაყითხი და სხვებს წაყითხი!

მეტივენი
ბიზნესი

გოტურ-ლათინურ, ესპანურ, ანგლო-საქსური ენების სამეცნიერო-კვლევით ინსტიტუტში ორშაბათ საღამოს უჩვეულო ამბავი მოხდა. ამხანაგურმა სასამართლომ მაგარი სასმელების ბოროტად გამოყენებისათვის ორი ალკოჰოლისტი ერთხმად გაათავისუფლა კედლის გაზეთის რედკოლეგიის წევრობის მოვალეობიდან. მეორე დღეს ახალარჩეული პროფკავშირის თავმჯდომარის თაოსნობით, წლების მანძილზე კედელზე უმოქმედოდ დაკიდებულ დაფაზე გაჩნდა განცხადება: „პარასკევს სამუშაო საათების დამთავრების შემდეგ ინსტიტუტის კლუბში მედიცინის მეცნიერების კანდიდატი კირილე არადანაშვილი წაიკითხავს ლექციას თემაზე: „ალკოჰოლი და ნასვამი ადამიანის ინდივიდუალური თავისებურებანი“.

აფიორა ბლეფუს ტრიფოლიატუს — აქეთ-იქიდან ისმოდა ლინგვისტთა მხიარული შეძახილები. ტატიო მიზლაზნებოდა გულის გამაწვრილებელი ხუთი დღე. ღვინის მსმელებს არ ეძინათ ნანატრი პარასკევს მოლოდინში, და აი, გათენდა საოცნებო დედლიდანვე ხალხით გაჭედილ დარბაზში ნემსი არ ჩავარდებოდა. დარბაზში ღვინის, კონიაკის, არყის, უიბიტურისა და ზუბროვის სუნი ტრიალებდა. წინა რიგები კვლევითი ინსტიტუტის თანამშრომლებთან ერთად სხვადასხვა დაწესებულებებიდან მოსულ ბახუსის მოყვარულებს დაეკავებინათ. გარეთ უადგილოდ დარჩენილი შურით აღვსილი დამწყები ლოთები ფეხზე დასადგომ ადგილს ეძებდნენ.

უეცრად გაისმა ხელაკანკალებული მამაკაცის ჩახლეჩილი ხმა: „გამატარეთ... მწითურმა მამაკაცმა ჯიბიდან ბიულეტენი ამოიღო, ჰაერში ააფრიალა და ჩახლეჩილი ხმითვე შეპყვირა: „რადაც არ უნდა დამიჯდეს, მეც უნდა დავესწრო ლექციას“.

— მეც გამატარეთ! რაიონიდან სპეცდავლებით გამომაგზავნეს, ხვალ უკანვე უნდა დავბრუნდე და შარაფისტებს ამბავი წავუღო, — ყელის გამოწვევით იხვეწებოდა თვალმზასისხლიანებული, ცხვირაწითლებული მამაკაცი.

ამ დროს ვიღაცამ შეპყვირა: — გზა, პატივცემული ლექტორი მოდის. ხალხის ნაკადი მარჯვენა და მარცხენა სანაპიროს ტრესტივით შუაზე გაიყო და ტაშის გრილში, ასე, ორმოც წელს მიტანებულმა, წელში მოხრილმა, სათვალისამა მამაკაცმა ორ ცოცხალ კედელს ბარბაცით ჩაუარა. ცალ ხელში პორტფელი ეჭირა, მეორეთი კი თამბაქოს აბოლებდა. პორტფელი მაგიდაზე ისროლა, ერთი წერტილი ამოიჩემა და ყოველგვარი კონსპექტ-შესავლის გარეშე დაიწყო:

— პატივცემულო საზოგადოებავ! თქვენ, ალბათ, ძალიან გაინტერესებთ თუ ვის რაში აინტერესებს ალკოჰოლი და ნასვამი ადამიანის ინდივიდუალური თავისებურებანი. ყველაფერს ახლავე მოგახსენებთ.

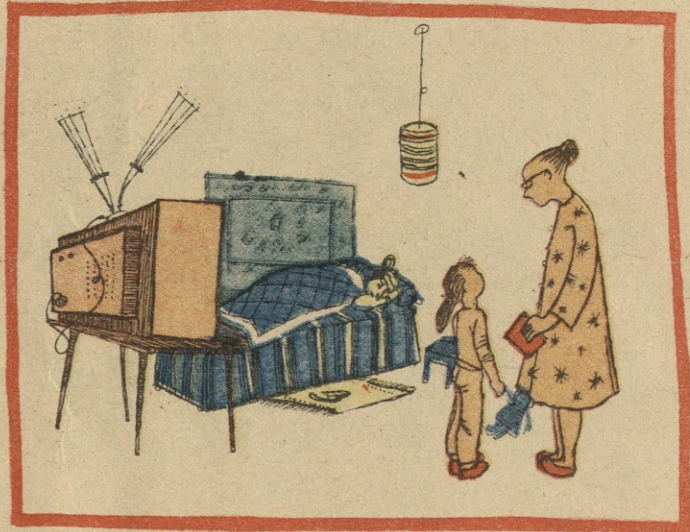
— იტალიური წარმოშობის გამოჩენილმა გერმანელმა ლუდოლოგმა ლუდვიგ შნაპსმა გამოიანგარიშა, რომ მსოფლიოში საშუალოდ ერთ სულ მოსახლეზე სა-მოცდახვიდმეტი კათხა ლუდი, შვიდი ლიტრი ღვინო და ცხრაასი გრამი არაყი მოდის. ეს მარავი ძალზე მცირეა იმისათვის, რომ შეგნებისა და მოთხოვნის მიხედვით დაკმაყოფილდეს მსოფლიოში მცხოვრებ მსმელთა მზარდი მოთხოვნა.

დარბაზში მხიარულებამ დაისადგურა.

— 1971 წლის სტატისტიკური მონაცემებით, — განაგრძო ლექტორმა, — მსოფლიოში ყოველი მეორე მამაკაცი ღვინოს ზომიერად სვამს, ყოველი მეათე ღვინოს ეძალება, ყოველი მესამე ნაწილობრივ ლოთობს, ხოლო ყოველი ათას ორმოცდამეჩვიდმეტე — ალკოჰოლისტია. უნდა მოგახსენოთ, რომ ღვინის მსმელთა რიცხვი, განსაკუთრებით, უკანასკნელ პერიოდში, კატასტროფულად იზრდება. მაგალითად: ამერიკის გასული წლის ჩემპიონი ვისკის სმის დარგში ბაკლან ვერმუტი ერთ-ერთ კაბარეში ყოველდღიურად ბარმენის ბარზე ყირას სჭიმავდა და თავდაყირა სვამდა ვისკის, რის შემდეგ ძლივს იღვა ფეხზე. ერთ მშვენიერ დღეს კი სამუდამოდ გაჰიმა ფეხები. უფრო მეტიც, სოფელ ხართუშში არქეოლოგებმა გათხრების დროს სამ ფუტ სიღრმეში აღმოაჩინეს ალექსანდრე მაკედონელის შეფ-მზარეულის არქიმანდრე კანარისის თავის ქალა, რომელიც ოცდარვა წლის ასაკში გარდაცვლილიყო. პათანატომებმა არქიმანდრეს თავის ქალას გაქლობვით დაადგინეს, რომ კანარისი სისტემატურად ლოთობდა, სიკვდილის წინ კი მას სამი ლიტრი ორნახალი სანთლის არაყი დაეღია. არქიმანდრე ლოთი რომ არ ყოფილიყო, სპეციალისტების აზრით, იგი სულ ცოტას ას თოთხმეტ წელს მაინც აცოცხლებდა.

როგორც ხედავთ, ლოთები ჩვეულებრივ ადამიანებზე გაცილებით ნაკლებ ხანს ცოცხლობენ. ზომიერად მიღებული ღვინო კარგ ხასიათზე აყენებს ადამიანს. ღვინოს თანამდებობასავით მოფრთხილება სჭირდება. ის, ვინც ღვინოსა და თანამდებობას ბოროტად იყენებს, დიდხანს ვერ იბოვინებს. მისი დღეები კომბინატორის დღეებით დათვლილია.

ლექტორმა უკანასკნელი სიტყვები ლულულუდით წარმოსთქვა, მარცხენა ხელი ჰაერში უმწეოდ გაასავსავა და უეცრად გულაღმა გაიშოტა იატაკზე. წინა რიგში მჯდარი სოლიდური გარეგნობის, მხარბეჭიანი, თმაშვერცხლილი ლინგვისტი, რომელსაც ისე, სასხვათაშორისოდ, სამედიცინო ინსტიტუტიც ჰქონდა დამთავრებული, ლექტორთან მიიჭრა, პაციენტისთვის არც კი შეუხედავს, მაჯა ისე გაუსინჯა, ფონენდოსკოპი გულზე დაადო, მრავლისმთქმელად ჩაისუნთქა, ვაოცებით ამოისუნთქა, ხელები გაშალა, ფანჯარა გამოადო, ციდან მოწყვეტილ ვარსკვლავს თვალი გააყოლა და ოდნავ გასავონი ხმით წარმოსთქვა: მიოკარდიუს უნდ ზუბროვკუს.

— დიდიმ, ტელევიზორი რომ არ იყო, გმგია რომორ იძინებდა?

